



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I.Š.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem Žižkova 4, Cheb, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2005, č. j. 17 Ca 8/2005 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2004, č. j. 4979/DS/PT/SP/03.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že byl nepochybně zkrácen na svých právech tím, že nebyly provedeny výslechy svědků H. K. a T. K.. Nemohl být tedy dostatečně zjištěn skutkový stav a v žádném případě nebyly odstraněny rozpory mezi výpovědi policistů a stěžovatele, kterého nemohli policisté vidět, že auto řídil, a mohli se to pouze domnívat. Stěžovatel dále nesouhlasí s výtkou soudu, že výslech svědků stěžovatel nenavrl již na policii, a proto jeho pozdější návrh považuje za účelový, neboť v době prvního výslechu toto nepovažoval za nutné, když se jej na to nikdo neptal a navíc s ním bylo policisty jednáno tak, že to později bylo předmětem jeho stížnosti. Také u správního orgánu I. stupně tyto návrhy nečinil, neboť je považoval za nadbytečné a nepochyboval o tom, že nemůže být obviněn

z přestupku, který nespáchal. Tyto okolnosti stěžovatel vznesl již v žalobě, avšak soud se jimi zabýval pouze okrajově, výpověď stěžovatele považoval za účelovou, zatím co výpovědi policejních orgánů vzal za prokázané bez jakýchkoliv důkazů.

Stěžovatel uvádí, že důvodnost kasační stížnosti spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázky. Konstatoval, že krajský soud nesprávně posoudil, zda byl v předcházejícím řízení spolehlivě zjištěn stav věci a zda řízení, které předcházelo rozhodnutí, bylo přesvědčivé a správné, tedy v souladu s § 3 odst. 4 správního řádu.

Stěžovatel dále konstatoval, že nemůže souhlasit s odůvodněním krajského soudu; je přesvědčen, že rozhodnutí bylo nezákonné, neboť nebyly posouzeny a přezkoumány všechny důkazy, které byly stěžovatelem navrhovány a které jsou v dané věci nepochybně podstatné pro rozhodování soudu.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zároveň navrhnul, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

II.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn stav věci [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a že krajský soud neprovedl stěžovatelem v žalobě navrhované důkazy a u provedených důkazů nesprávně posoudil jejich věrohodnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stížní důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v kasační stížnosti podle jejího obsahu nelze nalézt, třebaže stěžovatel na toto ustanovení poukazuje; všechny důvody kasační stížnosti nutno podřadit pod výše zmíněná ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Dne 9. 9. 2003, asi v 23:15 hodin, řídil stěžovatel osobní vozidlo zn. Škoda Felicia, v obci L. směrem k části obce L., kde byl před domem č. p. 56 kontrolován hlídkou PČR. Po provedené dechové zkoušce se detekční trubička Detalkol zbarvila a řidič byl vyzván k podrobení se lékařské prohlídce za účelem zjištění alkoholu v krvi. Rozborem krve v Ústavu soudního lékařství bylo v stěžovatelově krvi zjištěno 0,59 g/kg alkoholu. V průběhu ústního jednání, které se konalo za účelem projednání tohoto přestupku, stěžovatel uvedl, že vozidlo neřídil, pouze v něm seděl se svojí přítelkyní před svým domem č. p. 56 v H. L.. Měl rozsvícená světla, neboť viděl přijíždět nové vozidlo a měl obavu, aby do něj nevrazilo. Ve vozidle seděl proto, že v něm měl nějaké věci. V průběhu

tohoto jednání jeden ze zasahujících příslušníků PČR, J. P., vypověděl, že předmětné vozidlo jelo po polní cestě, on je sledoval a ve chvíli, kdy měl řidič vozidla snahu zacouvat k domu, kde stěžovatel bydlí, jmenovaný policista najel na cestu a zastavil služební vozidlo tak, aby stěžovatel nemohl pokračovat v další jízdě. Ve vozidle na místě řidiče seděl stěžovatel, na místě spolujezdce paní K.. Na služebně bylo se stěžovatelem sepsáno oznámení přestupku, úřední záznam a žádost o lékařské vyšetření. Takto sepsané oznámení přestupku stěžovatel odmítl přečíst a podepsat. Stejně skutečnosti vyplynuly i z výsledku druhého zasahujícího příslušníka PČR, J. F.. Na základě těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že se stěžovatel přestupku dopustil a vydal dne 6. 11. 2003 ve věci rozhodnutí č. j. oRŘ 14841/2003, kterým stěžovateli uložil pokutu 4000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 18. 11. 2003 odvolání, kde především tvrdil, že předmětné vozidlo neřídil on, ale T. K.. Na místo řidiče si sedl až před domem č. p. 56 v H. L., kde si chtěl z přihrádky vyndat osobní doklady a klíče od domu. Že vozidlo řídil T. K. neřekl hlídce PČR proto, že se k němu při šetření přestupku chovala odměřeně a arogantně a nedala mu možnost jiného vyjádření než odpovědí na jimi kladené otázky. Při ústním projednávání přestupku mu pak bylo panem S., správním úředníkem, sděleno, že celá věc je neprůkazná a případ bude odložen bez sankcí vůči jeho osobě. Proto ani do protokolu o ústním jednání neuvedl, že vozidlo řídil T. K., neboť ho nechtěl vystavovat protiprávnímu jednání ze strany PČR. Poukázal také na skutečnost, že nebyla vyslechnuta svědkyně K.. Odvolání stěžovatele žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 1. 2004, č. j. 4979/DS/PT/SP/03, zamítl.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, ve které zopakoval svoje vylíčení situace z výše uvedeného odvolání (tedy verzi s T. K. jako řidičem) a uvedl, že správní orgán nevyslechl svědky T. K. a paní K. Rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání.

Krajský soud tuto žalobu zamítl. V odůvodnění především uvedl, že do doby, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí orgánu prvního stupně, nikde neuváděl, že v předmětnou dobu nebyl řidičem svého osobního automobilu, ač tuto možnost nepochybně měl již při provádění kontroly příslušníky PČR, a nevyužil ani možnosti vyjádřit se k sepsanému oznámení o přestupku. Tyto skutečnosti netvrdil ani při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně. Rovněž tak při uvedených úkonech měl možnost navrhnout výsledky H. K. a jejího syna T. K., ale to neučinil, ač nebylo prokázáno, že tak učinit nemohl. Podle krajského soudu byl ve věci před vydáním rozhodnutí spolehlivě zjištěn skutkový stav. K žalobní námitce týkající se jednostranného hodnocení důkazů správním orgánem krajský soud uvedl, že správní orgán nevybočil ze zákonných mezí, které jsou pro hodnocení důkazů vytyčeny. Oba správní orgány dostatečným způsobem odůvodnily, na základě jakých skutečností ve věci rozhodly. Soud se ztotožnil s hodnocením stěžovatelem uplatněných námitek jako účelových.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

V. a)

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že krajský soud neprovedl stěžovatelem v žalobě navrhané důkazy [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Tato námitka není důvodná. Stěžovatel v žalobě pouze uváděl, že správní orgán neprovedl výslechy jím navrhovaných svědků. Z této námitky ovšem ještě nelze dovodit, že navrhoval jejich vyslechnutí v řízení před krajským soudem. Stěžovatel byl přípisem ze dne 26. 7. 2005 vyzván, aby soudu písemně sdělil, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání. Zároveň byl poučen, že nevyjádří-li do tří týdnů od doručení této výzvy nesouhlas, má se za to, že souhlasí. Tento přípis byl právnímu zástupci stěžovatele doručen dne 28. 7. 2005. Stěžovatel se nijak nevyjádřil, má se tedy za to, že udělil souhlas s rozhodnutím bez jednání. Je tedy zřejmé, že nenavrhoval provedení předmětných důkazů, neboť ty by bylo lze provést toliko při jednání; vzhledem k tomu, že stěžovatel byl zastoupen advokátem, musel si toho být jeho zástupce vzhledem k profesionalitě, která je po něm jako po advokátovi vyžadována, vědom.

V. b)

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil věrohodnost jednotlivých důkazů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel konkrétně namítá, že jeho výpověď krajský soud považoval za účelovou, zatím co výpovědi policejních orgánů vzal za prokázané bez jakýchkoliv důkazů

Nejvyšší správní soud se při hodnocení této námitky v souladu s zásadou volného hodnocení důkazů [§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] zaměřil na otázku, zda soud náležitě odůvodnil, proč provedené důkazy považuje za věrohodné či nikoliv, a zda se při hodnocení těchto důkazů pohyboval v právním řádem stanovených mezích. Zároveň soud musí dospět k závěru, který je logicky vůbec možným. Zásada volného hodnocení důkazů vyjadřuje, že závěr, který si soudce učiní o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených skutečností vzhledem ke zprávám získaným z provedených důkazů, je věcí vnitřního soudcova přesvědčení a jeho logického myšlenkového postupu.

Z ustanovení § 77 odst. 2 věty druhé s. ř. s. vyplývá, že důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že povinností soudu je, za předpokladu respektování procesních předpisů a kautel z nich vyplývajících, provedený důkaz hodnotit a zdůvodnit, proč jej odmítá nebo pokládá za nevěrohodný, a v odůvodnění rozhodnutí své stanovisko k tomuto důkazu přiměřeně vyložit (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 582/01, zveřejněný pod č. 52 ve svazku č. 26 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu; srov. dále nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1994, sp. zn. III. ÚS 150/93, zveřejněný pod č. 49 ve svazku č. 2 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivým a podrobným způsobem popsal, proč stěžovatelova tvrzení vyhodnotil jako účelová (např. poukazem na fakt, že je poprvé uplatnil až při odvolání). Lze tedy konstatovat, že náležitě odůvodnil, proč provedené důkazy považuje za věrohodné či nikoliv, a při hodnocení těchto důkazů pohyboval v právním řádem stanovených mezích. Tato námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

V. c)

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Konkrétní pochybení stěžovatel vidí v nevyslechnutí jím navrhaných svědků H. K. a T. K..

Podle § 3 odst. 4 správního řádu, který se použije na základě § 51 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ve správním řízení byl skutkový stav zjištěn dostatečně.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, že přestupek stěžovatele byl dostatečně prokázán a k jeho zpochybnění nejsou žádné důvody. Výpovědi stěžovatele, které se v průběhu správního řízení lišily, věrohodným způsobem nezpochybnily výpovědi zasahujících příslušníků PČR, které neobsahují žádné rozpory. Tvzení stěžovatele že fakt, že vozidlo řídil T. K., neřekl hlídce PČR proto, že se k němu při šetření přestupku chovala arogantně, a v průběhu ústního jednání toto zamlčel, neboť nechtěl T. K. vystavovat protiprávnímu jednání, nelze hodnotit jinak než účelová. Za této situace lze posoudit výpovědi stěžovatelem navržených svědků jako nadbytečné a správní orgán proto nepochybil, když je odmítl. Skutečnost, že správní orgán neprovede některý z důkazů navržených žalobcem, ještě neznamená, že nebyl přesně, úplně a spolehlivě zjištěn stav věci (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2006, č. j. 57 Ca 21/2005 - 28). Z rozhodnutí žalovaného je naprosto zřejmé, proč stěžovatelem navrhané důkazy neprovedl. Tato námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

V.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti uplatňovaného stěžovatelem – krajský soud posoudil věc zcela správně. Nejvyšší správní proto kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VI.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu